

"Bunicul meu nu a fost un bătrân oarecare, cărunț și cu ochelari, tipul înțeleptului care începe orice povestioară cu „pe vremea mea...”, nu avea nici măcar fotoliul lui în care să-și citească ziarul, nu îl durea niciodată nimic și nu l-am văzut nicicând trist. A fost un super bunic cu puteri nebănuite, juca roluri întruchipând mai multe personaje și trecând cu ușurință de la unul la altul, lăsându-mă complet uimită și debusolată, mută de admirație. Era gimnastul puțin alcoolizat care se străduiește să facă o mișcare acrobatică cât mai corectă, dansatorul care trebuia să mă ridice în aer, mult deasupra capului și să se învârtă cu mine, sfătuitoarea intimă care știa ce trebuie să fac într-o situație sau alta pentru a scăpa nepedepsită după o năzbâtie, ascultătorul de Radio Europa Liberă la refuz, cântărețul sau lăutarul – nu mi-e prea clar – care se întrecea cu comesenii în cântatul colindelor, machistul convins și amuzant care intra în încăpere după ce se spăla pe mâini zicând doar „Vetuțo”, iar bunica știa exact de care prosop are nevoie.

După ce a murit, lăsându-mă fără sfătuitoare, partener de dans și lăutar într-o vreme când aș fi avut mare nevoie de toți trei, bunica a găsit într-un sertar unde îi păstra toate ustensilele cu sfîntenie, un tub subțire de cauciuc, de aproape un metru, cred, căruia nimeni nu știa ce întrebuințare să-i dea. Eu știam pentru că îl urmăream într-o vreme pe bunicul cam peste tot, am locuit cu ei până pe la 7 ani, când mama a considerat dintr-o dată ca imperios necesară mutarea mea acasă, că doar și eu am părinți, nu sunt a nimănui. Eu ziceam în gând că sunt a bunicilor, dar nu prea cred că ar fi gustat replica mea și deja știam ce mână grea are, așa că mi-am înghițit gândul. Deci pe când aveam eu 16 ani bunicul a murit. Bunica nu s-a atins de nimic din ce era al lui, nici măcar nu i-a deschis sertarele, nici măcar nu a intrat în pivniță, nici măcar nu i-a dat papucii de casă omului sărac de la capătul străzii. La două săptămâni după înmormântare a avut nevoie de o șurubelniță și atunci a găsit furtunul. S-a întors spre mine și mi-a spus pe un ton hotărât, așa cum făcea întotdeauna:

— Lasă mâțul cela și hai spune-mi ce-i ăsta! Pe bunicu-tău nu l-am văzut cu el.

Am lăsat pisica și am luat tubul înfășurat ca un furtun, de un alb pe alocuri cu nuanțe rozalii.

L-am mirosit; era așa cum mă așteptam, mai păstra încă mirosul.

— Ei bine, m-a fixat bunica, știi sau nu ce-i cu el?

— Știu, bunică, normal că știu. Când furtunul cu care bunicul trăgea vinul din pivniță se înfunda, mă trimitea după ăsta de rezervă, știam că stă în sertar.

— Of, erai lipită de el, nici câinii nu erau așa înnebuniți după el, ba când era puțin băut îl ocoleau toți. Tu, niciodată. Iar el, săracu, ți-a cântat în strună mereu.

— Mai are vin în beci?

— Normal că are, l-ai văzut tu vreodată să rămână fără vin? Abia s-a atins de el, spunea că îl păstrează pentru Crăciun dar eu știam că vorbește bazaconii, nu a avut niciodată el grija că nu o să aibă ce bea de Crăciun, a zis bunica ștergându-și nasul și ochii în șorțul cu floarea-soarelui pe care nu cred că și-l dădea vreodată jos.

Am îmbrățișat-o, am luat furtunul și am coborât în beci. Acolo mirosea la fel, a pământ, mere și vin. M-am dus să verific butoaiele și erau așa cum a zis bunica, neîncepute. M-am aplecat, am scos dopul de la un butoi, am simțit și mai puternic mirosul de vin, am pus furtunul înăuntru și am început să trag cu putere. Am văzut mai întâi cum tubul se colorează în roșu închis apoi am simțit rece pe vârful limbii licoarea pe care bunicul meu o făcea în fiecare an și din care, pentru prima oară, gustam fără el."